

[Fibiger.]

Forelæggelsestale sagde, at han troede ikke, der var nogen, der egentlig ønskede at gaa tilbage til Ejendomsskyld fra det, vi har faaet vedtaget i 1922—26, maa jeg sige, at efter de Betragtninger, jeg her har gjort gældende, vil den højtærede Minister forstaa, at vi Konservative meget kunde ønske, at man aldrig var gaaet bort fra den, og ogsaa, at man kom tilbage til den igen, idet Grundlaget har vist sig at være det rigtige gennem Vurderingen. Jeg stod saa alene her i 1926. Derfor glædede det mig, at man nu ogsaa fra anden Side er kommet i Tanker om, at det godt kunde være, at det havde været bedst, at vi havde beholdt det Grundlag. (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Dyden sejrer altid.). Ja, det er rigtigt, og Fornuften ogsaa somme Tider.

Naar jeg har understreget dette Forhold, kan man nok forstaa Nødvendigheden for os af at yde en haardnakket Modstand mod Grundskylden. Hertil kommer et Forhold, som efter min Opfattelse har været fremme i alt for ringe Grad, og som man ikke har haft Opmærksomheden henvendt paa, nemlig det, at de to sideløbende Love, vi har indenfor Jordbeskatningen, og Statens Jordpolitik i det hele taget, Ønsket om mere og mere Grundskyld og Ønsket om Statsfæste i stedse stigende Grad — ja, i Virkeligheden gaar man videre og ønsker ogsaa kommunalt Fæste —, betyder en Udvikling, hvorved man indenfor Jordbrugernes Kreds skaber to Grupper med forskelligartede Interesser overfor den faste Ejendomsbeskatning.

De gamle Ejendomsbesiddere, som ved Grundskyldens Stigning faar mere Skat paa deres Ejendom og altsaa faar en Del af denne konfiskeret, vil naturligvis være Modstandere af Grundskylden; men Statsfæsterne er interesserede i Grundskyldens Stigning, thi hvad de betaler mere i Grundskyld, sparer de ved, at deres Afgift til Staten eller Jordfonden gaar ned, da denne Afgift jo er 4½ pCt. af Jordværdien, og Jordværdien vil falde, naar Grundskylden stiger. Jeg mener, at det er overordentlig uheldigt paa denne Maade at skabe forskelligartede Interesser indenfor Jordbrugernes Kreds, og vi haaber, at mange af Tilhængerne af Statsfæste vil forstaa den overordentlige Fare, jeg her har peget paa.

Vi tror altsaa, at Ejendomsskylden er det rigtige Grundlag for Beskatningen af fast Ejendom. Vi er, som enhver vil vide, lige saavel som alle andre her i Salen Tilhængere af lige Skat paa lige Jord; men vi har den Opfattelse, at de skattefri Fradrag, der gives

ved Ejendomsskylden, ogsaa gør det muligt at gennemføre dette Princip.

Jeg skal ikke her komme ind paa en Sammenligning mellem de to Beskatningsgrundlag. Der har været ført store Diskussioner derom, og vore Betragtninger er velkendte. Jeg kan henvise til de konservative Udtalelser i 1921—22 og de Udtalelser, jeg selv fremkom med under Behandlingen af Loven om den kommunale Grundskyld. Jeg skal kun pege paa, at en Vurdering, der kan give saadanne Resultater, at f. Eks. en Ejendom i København, Bredgade 41, ved Vurderingen i 1924 blev ansat til en Ejendomsskyld af 240 000 Kr. og til en Grundskyld af 272 500 Kr. og i 1927 blev ansat til henholdsvis 270 000 og 269 500, eller at en Ejendom som Østergade 36 ved begge Vurderingerne blev ansat til 500 000 Kr. i Ejendomsskyld og henholdsvis 498 400 og 468 000 Kr. i Grundskyld, efter vor Opfattelse er saa haabløst urimelig, at vi overhovedet ikke kan medvirke til at arbejde videre paa det Grundlag.

Ejendomsskylden er efterhaanden saa indarbejdet, at dens Ansættelse til Værdien i Handel og Vandel er det rigtige i Modsætning til Grundskyldens Tagen Hensyn til en i økonomisk Henseende god Anvendelse af Jorden, og vi vil derfor fortsat arbejde for, at Ejendomsskyldsbeskatningen bliver den eneste Beskatningsform. Jeg ønsker yderligere at tilføje, at vi er af den Opfattelse, at Ejendomsskatterne skal være faste og urørlige, og jeg kan henvise til det Forslag om amtskommunal Beskatning, som vi har fremsat, og til vort Krav om, at den amtskommunale Beskatning skulde have et „Loft“, saadan at den ikke kunde stige ud over en vis Grænse. Forslag som de, vi har fremsat, og som ogsaa er fremsat fra Venstres Side, blev jo desværre ikke gennemført, medens Tid var, skønt vi i Tide havde markeret vor Stilling... ja, den højtærede Indenrigsminister morer sig over, at de ikke blev gennemført — nu kan den højtærede Minister jo se, om han faar sit Forslag gennemført. Vi er i hvert Fald af den Opfattelse, at der maa arbejdes videre efter den samme Linie som hidtil.

Endvidere skal jeg understrege de meget vægtige Anker, som Kreditforeningerne har rettet mod dette Forslag, og det Varselsraab, de har afgivet om ikke at rokke ved Grundlaget for Realkrediten her i Landet. Vi kan i eet og alt tiltræde de dér fremsatte Betragtninger og finder det fuldkommen urimeligt, at det offentlige paa den Maade vil indskyde en større og større Prioritet i